

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

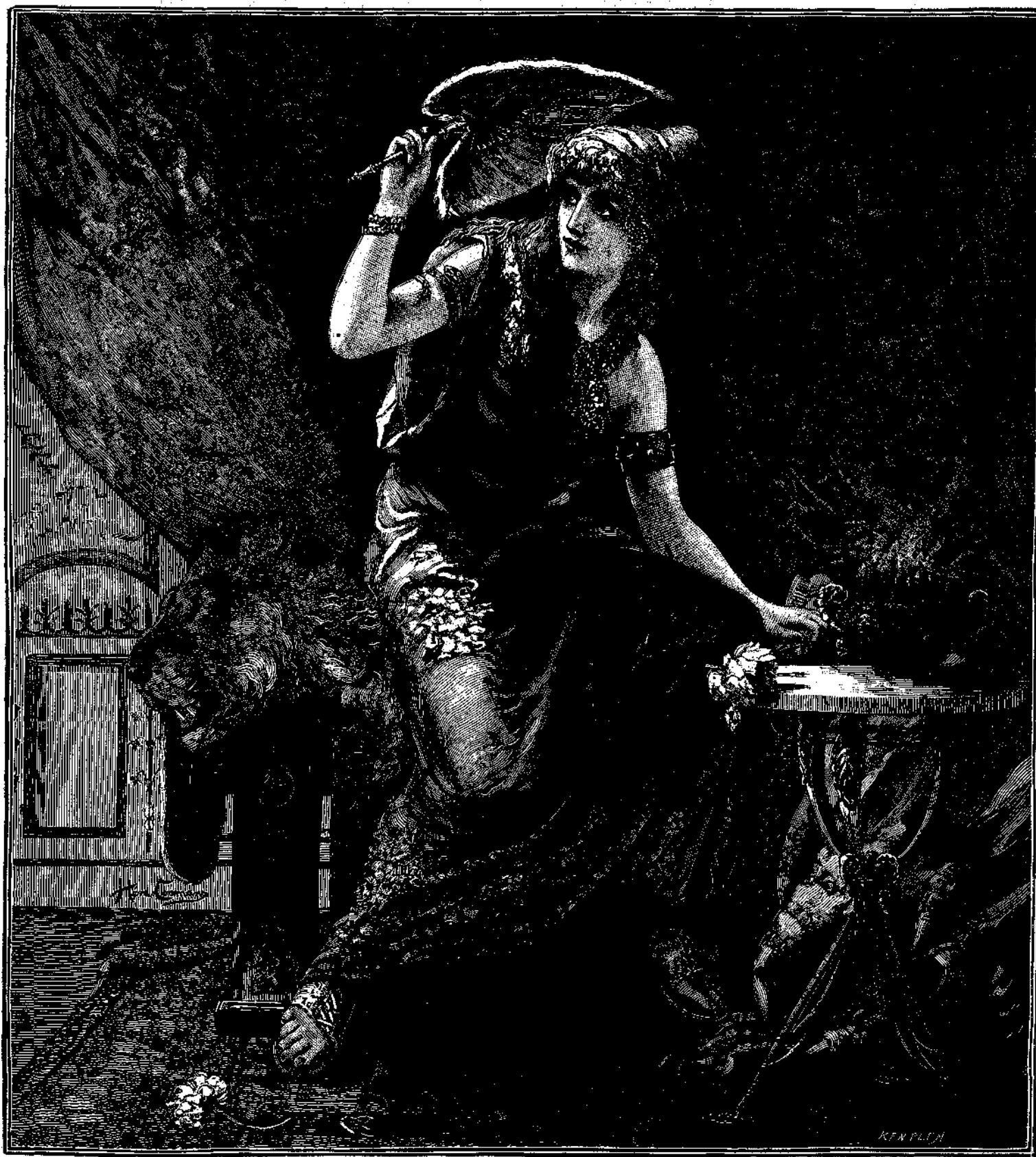
Συμπεριλαμβάνεται εις έκαστον πάν-
τες. Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρι-
νόμενα ἔργα, καὶ αἱ εἰκόνες
συμπεριλαμβανόμεναι καὶ καλλιτεχνη-
μάτων. Ἀγγελλίαι μετ' εἰκόνων.
Συνδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτο-
νόμισμα παντὸς ἔθνους.

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐκαστον φύλλον λεπτὰ 15.
Πώλησις εἰς τὰ κτίσματα καὶ
πρακτορεία. Τόμος ἀπλ. δρα. 8.
χρυσῶδ. 10. Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ
συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος
δωριῶν εἰς τὰ λαγῆα καὶ καλ-
λιτεχνικὰ ἔργα τῆς ἀΦύσεως

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΕΠΙΣΤΗΜΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2.— ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ἐν Ἑλλάδι ἑτησίᾳ Δρ. 8.— Ἐξωτερικῶς ἑτησίᾳ Φρ. 12.

ΕΚΙΛΑΗΕΙΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Η τελευταία διατριβή τοῦ δευτέρου Α. Ραγκαβῆ.—Ἐκπληξίς (μετ' εἰκόνας) ὑπὸ Η.—Γραμματόσημα καὶ γραμματοσημαναεὶς, ὑπὸ Ν. Β. Κ.—Τῆ δεσποινίδι Βασιλικῆ Τρέβης.—Κομφούτος, ὑπὸ Η.Α.—Ἱστορία ἐνὸς ῥόδου ὑπὸ Λάμπρου Ἀστέρη.—Τὸ νέον ἔτος 1895, ὑπὸ Ἀθαν. Πετρίδου.—Ἀνὰ τὸν κόσμον, ὑπὸ Φ. Π.—Ἐπιστημονικὸν παίγνιον. Η δύναμις τοῦ φυχῆματος (μετ' εἰκόνας) ὑπὸ Φ. Π.—Ἄλληλογραφία τῆς «Φύσεως».—Ἀγγαλίαι.

**Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ
ΤΟΥ ΑΒΙΜΝΗΣΤΟΥ Α. ΡΑΓΚΑΒΗ**

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

Είς τοὺς νέους σπουδαστὰς προθύμως πέμπω τὰς λέξεις ταύτας ἵνα δηλώσω τὴν χαρὰν μου διότι ἡ ἑλληνικὴ νεολογία τὴν ματαιὰν τοῦ χρόνου σπατάλην ἀποτροπιαζομένη φιλοτιμεῖται νὰ ἐπιδίδῃται εἰς χρηστὰ καὶ ὠφέλιμα.

Ὁ συγγραφεὺς βεβαίως δὲν αὐτοσχεδιάζεται. Τὸ ἔργον αὐτοῦ ἀπαιτεῖ ἀφθόνουσ τὰς γνώσεις, ὄριμον τὴν κρίσιν, ἐπιμελῆ τὴν προγύμνασιν, ἵνα ἐλπίσῃ ἐπιτυχίαν. Καὶ ἀκαλλιέργητον μὲν δυσκόλως τὸ δένδρον καρποφορεῖ· ἀλλ' ἐν ἡμέραις ἔσρος πολλάκις καὶ εἰς ἀγεωργήτους ἀγροὺς βλαστάνουσιν ἄνθη αὐτοφυῆ. Τοιαῦτα καὶ ἐν τῇ πρώτῃ νεότητι, καὶ παρ' αὐτέας ἐτι τοῖς μυρακίοις, φύονται ἐνίοτε, τὰ τῆς ποιήσεως μάλιστα, καταυγαζόμενα ὑπ' ἀκτίνων φαντασίας πρώϊμου, καὶ ὑπὸ τῆς αὔρας ἀνυπομόνων αἰσθημάτων περιπενόμενα. Ἄλλ' ἵνα καὶ ταῦτα μὴ ὦσιν ὠκύμορα, καὶ φθάσωσιν εἰς τὴν ποθεινὴν ἀνάπτυξιν καὶ καρποφορίαν, ἀνάγκη, ἅμα ἐκ τῆς ρίζης προκύπτοντα, νὰ τυγχάνωσι καὶ τῆς δεούσης θεραπείας.

Διὰ τοῦτο τοῖς ἐκ τοῦ κάλυκος ἀρτί προκύπτουσι νεαροῖς ἡμῶν ποιηταῖς, οἵτινες ἐλπίζεται νὰ καταστῶσι ποτὲ τὸ ἐγκόσμημα τοῦ ἀναθάλλοντος Παρνασοῦ ἡμῶν, οὐχί ἄσκοπον ἐνόμισα νὰ ὑποδείξω διὰ τινῶν λέξεων τὴν ἀτραπὸν ἣς πρέπει νὰ μὴ παρεκβαίνωσι, καὶ τὰ κυριώτερα προσκόμματα ἃ ἔχουσι νὰ περικάμπωσιν ἵνα φθάσωσιν εἰς τὸ μᾶλλον δυσπρόσιτον τέρμα δ' ἐπιδιδῶσι.

Ἡ ποίησις ἐστὶ καὶ αὐτὴ καλλιτεχνία, ἢ πασῶν μάλιστα ὑψίστη καὶ λεπτοτάτη. Ὡς πᾶσα λοιπὸν καλλιτεχνία ἀπαιτεῖ καὶ αὐτὴ, πλὴν τῆς ἐμπνεύσεως, τῆς θείας ἀτμοσφαιρᾶς εἰς ἣν ἀναπτύσσεται πᾶσα καλλιτεχνία, προσετί τὴν ἀνωτάτην ἐντέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Αὐτὴ δὲ πάλιν ὡς καὶ πᾶς ἕτερος κλάδος καλλιτεχνίας, περιλαμβάνει δύο τινὰ, τὴν κατεργαστέαν ὕλην, καὶ τὸ σχῆμα τῆς κατεργασίας. Ἐστὶ δ' ἐνταῦθα ἢ μὲν πρώτη, ἢ γλῶσσα, τὸ δὲ δεύτερον, ἢ στιχυουργία.

Ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν, ὁ ποιητής, ὅστις ἐστὶν ὁ ὑπερτάτος γλωσσότης, ἐντολὴν ἔχει νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἀνωτάτην αὐτῆς καλλονήν, ἐντέλειαν καὶ ἀκρίβειαν, ἀποφεύγων πᾶν τὸ χυδαῖον καὶ βαναυσον, πᾶν τὸ ἐλέγγον ἀμάθειαν ἢ ἀπειροκαλίαν, ὡς ὁ Ἀπελλῆς ἀπέριπτει πᾶν χρῶμα ρύπαρόν, καὶ ὁ Φειδίαις ἐπέλεγε τὸν ἀγνότερον χρυσὸν καὶ τὸ στιλπνότερον μάρμαρον τοῦ Πεντελικοῦ. Ἐπι τῇ γλῶσσῃ ἡμῶν δικαιούμεθα, ὡς οὐδὲν ἄλλο ἔθνος, νὰ ἐγκαυχώμεθα, διότι οὐ μόνον κατάγεται ἀπὸ τῆς ἐντελεστάτης καὶ καλλίστης τῶν ἐπι γῆς γλωσσῶν, ἀλλ' ἐστὶ καὶ ἄμεσος ἐκείνης συνέχεια καὶ ἐξακολούθησις. Ἐφ' ἀπασῶν τῶ ὄντι τῶν δεινῶν περιπετειῶν, ἃς τὸ ἔθνος ἡμῶν ὑπέστη διὰ τῶν αἰώνων, τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἐν τοῖς κυριωτέροις τοῦλάχιστον, οὐδέποτε ἀπόλεσεν, ὡς γνωστὸν ἐστὶ πᾶσιν, ὅσοι ἐμελέτησαν τὰ συγγράμματα τῶν λόγιων Ἑλλήνων, καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ζωφερωτέρων

τῆς δουλείας καιρῶν. Οἱ ἐλευθερίου ἀγωγῆς τυχόντες Ἕλληνες οὐδέποτε ἐπαύσαντο καὶ γράφοντες καὶ ἀμιλοῦντες τὸ καθαρεῖον ἰδίωμα. Ὅτι δὲ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Κοραῖ ἐπενοήθη καὶ διεπλάσθη, ἐστὶν ἀτοπος δι' ἰσοχρησίας τῶν μὴ λαβόντων ἀφορμὴν ἢ τὸν κόπον νὰ ἐγκύψωσιν εἰς τὸ ζήτημα ἀκριβέστερον.

Ἐκ τῆς καταπτώσεως τῆς Ἑλλάδος, φυσικὸν ἦν νὰ περιέλθῃ εἰς φιλολογικὴν ἀτροφίαν. Οὐχ ἦττον ὅμως καὶ πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ πρὸ τοῦ Κοραῖ, ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἑλληνικά κέντρα, ἐνθα ὑπῆρχε σχετικὴ κοινωνικὴ ἀνάπτυξις, ὠμιλεῖτο καὶ ἐγράφετο ἡ γλῶσσα ὡς σήμερον παρὰ τοῖς καλῶς ἀνατεθραμμένοις καὶ ὑπὸ τῶν λογιωτέρων, καὶ πλὴν τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων τῶν Πατριαρχείων καὶ ἄλλων, ὑπάρχουσι καὶ συγγράμματα, ποιήματα μάλιστα τὰ τῶν χρόνων ἐκείνων τοῦτο μαρτυροῦντα.

Ὁ δὲ Κοραῖς ἐπέτεχε τὴν θέσιν τῆς καὶ τότε καὶ σήμερον ἡμῖν ἐλλειπούσης Ἀκαδημίας, διὰ τῶν εὐρυτάτων του φιλολογικῶν γνώσεων ἀναδιφῶν καὶ ὑποδεικνύων τὰς διορθώσεις τῶν σφαλμάτων ὅσα ἡ ἀμάθεια ἢ ἡ ἀμέλεια εἶχον ἀφήσει νὰ παρεισθύσωσιν εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν, καὶ ἐπιμελούμενος τῆς ἀκριβολογίας ἦν πᾶς συγγραφεὺς ἔχει καθῆκον νὰ σέβηται, καὶ πρὸ πάντων πᾶς ποιητής, καθ' ὃ ἀνώτατος καλλιτέχνης τῆς γλώσσας.

Ἡ τῶν ἀνωτέρων λοιπὸν τάξεων γλῶσσα, αἰτίνας ἐλευθερίου τυγχάνουσιν ἀγωγῆς, οὐδέποτε ἐπαύσατο οὐσα ἢ ἐκ τῆς ἀρχαίας κατ' εὐθείαν ἀπορρέουσα καθαρά. Πλὴν αὐτῆς ὑπάρχει βεβαίως καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς πανταχοῦ ὑπάρχει, καὶ ἡ τῶν κατωτέρων βαθμίδων ἢ δημοτικῆ, τῆς καταγωγῆς τῆς, ὡς εἶκόσ, πολὺ μᾶλλον ἀπέχουσα, πτωχότερα, ἀτεχνότερα καὶ ἦττον ἐπιμελεμένη, διότι οἱ χρῆσιν αὐτῆς ποιοῦμενοι στεροῦνται τῶν προσόντων ἀτὴν ἀνήκουσιν εἰς γλώσσης καλλιέργητας. Διτῆ καὶ ἀνεπιτήδειος χρησιμεύει εἰς τὰς οἰκιακὰς διαλέξεις· καὶ αὐτὴ ἢ ποίησις δὲν ἀπαξιοῖ ἐνίοτε νὰ δανείζηται τ' ἀφελεῖ αὐτῆς ἄνθη διὰ τὰς εἰδυλιακὰς τῆς συνθέσεις, ὡς ὁ Ἀθανάσιος Χριστόπουλος συνέταξεν εἰς αὐτὴν τὰ ἄσματα αὐτοῦ τὰ πλήρη χάριτος καὶ γλυκύτητος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ γλῶσσα αὐτὴ εἰ καὶ ἄπρητος καὶ παρημελημένη, καὶ πάσης ἀξιώσεως στερομένη τοῦ νὰ ὑψηρετῆ τῇ φιλολογίᾳ, ἢ νὰ αἰωρητῆ εἰς τ' ἀνώτατα ὕψη τοῦ Παρνασοῦ, ἐστὶ καὶ ὅμως γνησία Ἑλληνικὴ, ἀπηλλαγμένη βαρβάρων ἐξισμῶν καὶ εἰς βαθεῖας ἀμαθείας προσερχομένων διαφθορῶν, καὶ ὑπερέχει τῶν τοπικῶν διαλέκτων, ὡς τινες ἠλλοιώθησαν καὶ ὑπὸ τῆς μετὰ ξένων ἐπιρριείας. Μέχρις ἐκείνης δύναται ἐνίοτε νὰ κυκκαταβαῖνῃ ἢ Μούσα παιζουσα καὶ χαριεντιζομένη ταύτας πρέπει νὰ φεύγῃ ὑπερηφάνως, τῆς πατρίδος τῆς ἀναλογιζομένη καὶ τῆς καταγωγῆς τῆς.

Τὸ περὶ τῆς γλώσσας διὰ τὴν ἐθνικὴν φιλολογίαν ζωτικόν τοῦτο ζήτημα ἐστὶ δεκτικόν καὶ ἄξιον μακρῶν ἀναπτύξεων. Ἀλλὰ ταύτας ἐπαφήμι εἰς τὴν ἐμβριθὴ μελέτην τῶν νέων ὅσοι προτίθενται νὰ ἐπιδιδῶσιν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλολογίας.

Ὡς δὲ τῆς γλώσσας, οὕτως ὀφείλει ὁ ποιητής νὰ ἐπιμελετῆται μετὰ πάσης προσοχῆς, καὶ ἀκριβῶς νὰ ἔχη γνώσιν τῆς στιχυουργίας. Αὐτὴ ἐστὶν ὁ τύπος εἰς ὃν ἔχει νὰ χύσῃ τὰς ἐμπνεύσεις του ὁ τῆς ἐμπνεύσεως καλλιτέχνης. Πρέπει καὶ θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τοὺς κανόνους τῆς, ὡς ὁ μουσικὸς σπουδάζει τὸν τῆς τέχνης του, μὴ ἀρκοῦμενος εἰς μόνην τῆς ἀκοῆς τὴν ἐντύπωσιν.

Ὡς ἡ γλῶσσα, οὕτω καὶ ἡ στιχυουργία ἡμῶν ἐστὶ τῆς ἀρχαίας ἐξακολούθησις, τὴν σπουδαίαν ὅμως μεταρρύθμισιν ὑποστᾶσα ἀφ' ὅτου ἡ διαφορὰ τῆς προσώδιας τῶν μακρῶν καὶ τῶν βραχέων φωνηέντων ἐξέλιπεν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς προφορᾶς, ὅτι τῶν μακρῶν συλλαβῶν τὴν

θέσιν κατέλαβον παρ' ἡμῖν αἱ τετονισμένα. Τοῦτου δὲ συνέπεια ἦν πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅτι ἐν τῇ ἡμετέρα στιχυουργίᾳ σπάνιοι ἀπέβησαν οἱ πόδες οἱ ἐχόντες ἄλληλοῦσιαν μακρῶν, ὡς ὁ σπονδαῖος (— —) καὶ ὁ δόλιχος (— —) διότι ἐν ἐκάστῃ λέξει ἔνα μόνον συνήθως ἔχουεν τόνον, καὶ ἄλλοι πάλληλοι δὲ μακρὰν συλλαβὰν ἀνυμπεύσωσιν, ἢ μία ἀπορρόφᾳ τῆς ἄλλης τὴν δύναμιν· Ὅσον «Σ εὖ Θεέ λατρευσοῦσιν», ὅπου ὁ πρώτος ποῦς, ἀντὶ — —, προφέρεται ὡ — —. Προσετί δὲ ὑποτονίζομεν ἐνίοτε ἀτονίστους συλλαβὰς, ὅτε ἐν τῷ μετρικῷ συνδυασμῷ κατέχουσι θέσιν μακρῶν, πρὸ πάντων ὅμως ἐν διποδίασι, ὅταν ὁ ἕτερος ποῦς ἔχη τὴν τετονισμένην του συλλαβὴν, ὡς «ἀ ν α χ ω ρ ὡ, π λ ο ν ὡ μακράν», ἐνθα ἡ πρώτη διποδία ἐστὶ ὡ — —, ἀντὶ ὡ — — ὁμοίως «ἀ ε τ ὁ ε ν ε φ ε λ ο β ῶ ν ὡ» (ὡ — —, ὡ — — ἀντὶ — —, — —, — —), καὶ αὐτὸ ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑξαμέτρου ἐνίοτε, καθὼς καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μετρικῇ ἐπιτρέπεται τοῦτο ἢ ἐν τ α σ ι α : οἷον «κ' εἰ ε σ θ α λ α σ α ι α σ π λ α ν ἠ σ ε ι ο σ» (ὡ — —, — —, — —, ἀντὶ — —, — —, — —). Ὁ ἀξίων λοιπὸν σήμερον παρ' ἡμῖν ν' ἀναδειχθῆ ἔμπειρος στιχυουργός, ὀφείλει νὰ ἐγκύψῃ καὶ εἰς τῆς ἀρχαίας μετρικῆς τὴν μελέτην· καὶ ἐν ἐκείνῃ θέλει εὖρει καὶ τοὺς Ἰαμβικούς καὶ τοὺς τρῶχαίκοις τετραμέτρους, ὡς χρῆσιν πολλάκις ἐποιεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ δρᾶμα, παρ' ἡμῖν δὲ διετήρησεν ὡς κυριώτερον αὐτῆς ρυθμὸν ἢ διηγηματικὴν ποίησιν· προσετί τοὺς ἀναπαιστικούς τετραμέτρους, καὶ τὰς βραχυτέρους (διμέτρους) τῶν διαφορῶν ρυθμῶν, καθ' οὓς καὶ πάλαι τὰ ἀνακρεόντια λυρικά ἄσματα συνετίθεντο καὶ ὡς ἐτι συντίθενται. Θέλει δ' ἐν ἄλλοις μάθει ὅτι οἱ νεωστὶ εἰς τὸ δρᾶμα εἰσαχθέντες τρίμετροι οἱ Ἰαμβικοί, οἵτινες ἦσαν καὶ τοῦ ἀρχαίου δραματικοῦ διαλόγου κυριώτεροι οἵτις ἀπαιτοῦσιν ἀναποφεύκτως τὴν πενθήμερῇ ἢ τὴν ἑφθήμερῇ τομῇ, ὡς καὶ οἱ ἐπίσης εἰς τὴν στιχυουργίαν ἡμῶν νεωστὶ εἰσαχθέντες ἑξάμετροι πρέπει νὰ τέμνονται ἢ εἰς τὸν τρίτον πόδα, ἢ εἰς τὸν δεύτερον καὶ τέταρτον ἢ δὲ παράβλεπτης τομῆς ὅτι τρέπεται τὸν οἶον εἰς πεζολογίαν ἀδείως ἀρρυθμόν καὶ κακόχον. Τὰς δ' ἐν ἀνέτῳ ρυθμῷ γεγραμμένας χορικάς καὶ ὠδικὰς συνθέσεις, θέλει ἀνεύρει εἰς τὴν συνταξίν τῶν ἡμετέρων ἐκκλησιαστικῶν ψαλμῶν καὶ τροπορίων.

Ἐχει δὲ ἡ ἡμετέρα στιχυουργία καὶ νέον ἐγκόσμημα προστεθὲν εἰς αὐτήν, ἀγνωστὸν δ' εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Τοῦτο ἐστὶν ἡ ὁμοιοκαταληξία. Τόσῳ δὲ μᾶλλον ἔχει νὰ σεμνύνῃται ἐπ' αὐτῇ, καθ' ὅσον παρ' ἡμῖν ἐφηρμόσθη ἐντελέστερον καὶ πληρέστερον ἢ παρὰ ταῖς πλείστασις ἄλλαις γλώσσαις. Ἡμεῖς, ὡς σπάνια ἀλλαχθὺ ἔχουμεν ὁμοιοκαταληξίαν ἀρχομένην καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς προπαρληγουσῆς (οἶον ἡ λ ι ο σ = ἄ π ρ ι λ ι ο σ). Καὶ αὐτὴ μὲν, καὶ ὡς καὶ ἡ τῆς παραλήγουσῆς ἀρχεται ἀπὸ τοῦ τονιζομένου φωνηέντος (θ ἔ ρ ο σ = μ ἔ ρ ο σ). Ἐπι δὲ τῶν εἰς τὴν λήγουσαν τονιζομένων πρέπει ὀ λ ὁ κ λ η ρ ο σ ἢ σ υ λ λ α β ἠ ἢ ὁμοιοκαταληκτῆ οὐχὶ δὲ μόνον ἀπὸ τοῦ τονιζομένου φωνηέντος (οἶον ἔ χ - θ ῥ ὁ σ = ο α - θ ῥ ὁ σ, οὐχὶ δὲ = κ α ι - ρ ὁ σ ἢ σ ο - φ ὁ σ ἢ υ ἰ - ὁ σ).

Πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον ὅρον τῶν εἰς τὴν λήγουσαν τονιζομένων λέξεων ἠεὺρω ὅτι ὑπάρχουσι συχοῖ οἱ μομφάζοντες καὶ ἐξανιπτάμενοι. Πρὸς τί, λέγουσιν, ὁ αὐστηρὸς οὗτος κανὼν ὁ δεομεύων τὴν πῆσιν τῆς Μούσης τῶν; Τίς δικαιούται νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτόν; Διατί εἰς ἡμᾶς αἱ φιλολογαί αὗται, ὡς εἰσὶν ἀπηλλαγμένοι ἄλλαι φιλολογαί;

Πρῶτον μὲν διότι ὁ οἶος ἀποβαίνει ἀσυγκρίτως εὐφωνότερος οὕτω καὶ ἐντελέστερον. Ἡ τελευταία συλλαβὴ ἔχει ὁμοῦ πᾶσα εἰς τὴν ἀκοήν, καὶ λυπεῖ αὐτὴν ἀν ἢ ἀτελής, ἢ δὲ παραλήγουσα ἔχει, πλὴν τῆς τελευταίας συλλαβῆς καὶ ἐν ἐτι φωνῆεν, ἢ δὲ παραλήγουσα τὸ φωνῆεν καὶ δύο συλλαβὰς ὁλοκλήρους. Ἄν ἄλλαι γλῶ-

σαι δὲν δύναται νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ἐντέλειαν ταύτην, τοῦτο δὲν θὰ ἦν λόγος ἵνα ἀπόσωμεν αὐτῆς καὶ ἡμεῖς. Γνωστὸν δὲ ὅτι καὶ οἱ Γάλλοι δὲν ἐπιδιδῶσιν, διακρίνοντες μεταξύ ὁμοιοκαταληξίας π λ ο υ σ ι α σ καὶ ὁμοιοκαταληξίας π τ ω χ ῆ σ, καὶ ἐπι τῇ πρώτῃ καυχώμενοι ὅταν τὴν ἐπιτιμῶσιν.

Πλὴν τοῦτου, καλλιτέχνου ἀξίωσιν δὲν δικαιούται νὰ ἐγειρῇ ὁ ὀπισθοδρομῶν κατὰ τεχνικῶν δυσκολιῶν, κατὰ τοιοῦτων μάλιστα ὡν πολλοὶ ἄλλοι ὑπερενίκησαν. Χιλιάδες στίχων ἀρίστων ἐγράφησαν κατὰ τὸν ἐπιβεβλημένον κανόνα. Ὅστις ἐξ ἀδυναμίας θέλει νὰ διαφύγῃ αὐτόν, ποραιτεῖται τῆς ἀξίας τοῦ ἀριστοτέχνου, οἷας ὁ ποιητῆς ὑποτίθεται. Ἄν ὑπὸ τοιοῦτος ὁρος ἀδυνατῆ νὰ στιχυουρῆ, ἀς ἀπέχη, οὐδεὶς εἰς τοῦτο τὸν ἀναγκάζει.

Συγκεφαλαιοῦντες λέγομεν ὅτι παρὰ τῶν νέων τῶν εἰς τὴν ποίησιν ἐπιδιδόμενων, πλὴν τῆς ἐμπνεύσεως, ἢ εἰς τὴν προσκᾶται οὐδὲ διδάσκαται, δύο ἐτι προσόντα ἀπαιτοῦνται ἀφευκτικῶς, τὸ ἐν βαθεῖα γνῶσις καὶ ἡ ἐπιδέξις χρῆσις τῆς γλώσσης· τὸ δ' ἕτερον, ἢ ἀρμονικὴ καὶ καλλιτεχνος στιχυουργία, μετ' ἀπαιστού τῆς ὁμοιοκαταληξίας, ὅσακις γίνεται χρῆσις αὐτῆς.

Τῷ ἡμετέρῳ Ἀρχαίῳ Συλλόγῳ

A. P. Ραγκαβῆς.

ΕΚΠΛΗΣΙΣ
(Ὠδε εἰκόνα)

Επάρχει ἄρα γε εὐδαιμονεστέρα στιγμή ἐκεῖ, ἧς, καθ' ἣν ἡ φαντασία ἀνατρέχουσα εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἑλληνικοῦ παρελθόντος παραστῆ ἐνθους θαυμαστῆς εἰκόνας τινος, ἐν ἣ ἐκπροσωπεῖται τὸ ἐλάχιστον σημείον, ἢ μικροτέρα γραμμὴ ἀρμονικοῦ τινος συνόλου; Στιγμῇ, καθ' ἣν νὰ ἐμφανισθῆ τις πρὸ τῆς μορφῆς ἀρχαίας ἑλληνίδος, πρὸ εἰκόνας διπλασθῆ ἴτις ἐνέχει πᾶν ὃ τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου, τὸ αἰσθημα τοῦ εὐγενοῦς καὶ τοῦ ἐπαγωγῶ ἀπαιτεῖ. Τίς θὰ ἦναι τοσοῦτον τολμηρός, ὥστε νὰ μὴν ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ γυνὴ ἐν τῇ φυσικῇ, τῇ λογικῇ, τῇ καλλιτεχνικῇ αὐτῆς μορφῇ μόνον ἐν τῷ ἑλληνικῷ παρελθόντι ἀνευρίσκεται; Δὲν εἶναι ἀλήθεια αὕτην ἀζηματικῆ, κεκυρωμένη ὑπὸ τῆς φιλοσοφικῆς ἱστορίας;

Ποτὲ, ποτὲ πλέον ἢ γυνὴ δὲν θὰ ἐπανακτῆσῃ ὃ, τὴ ἢ εἰμαρμένῃ ἀφαρπάσσα ἀπὸ τῆν μορφήν, τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν τῆς, τὸ ἔκρυψε, τὸ ἔθαψε βαθεῖς εἰς τῆς Ἑλλάδος τὸ ἀπαραβίαστον χῶμα. Μάτην τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ ἢ φαινομενικῆ πρόδους, διὰ προσθέτων χαρισμάτων ἐπιζητεῖ τὴν ἀνύψωσιν τῆς γυναικός, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐξ ἄλλου ὁ ἀπᾶσιος κοινωνισμός ζητεῖ τελείως νὰ ἀφαιρῆσῃ ἀπ' αὐτῆς καὶ τὴν τελευταίαν τῆς φυσικῆς τῆς κληρονομίας προστασίαν. Ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ἢ γενεὰ τῶν ἡμῶν καὶ τῶν ἠρώων, τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ποιητῶν, ἐξετίμησε τὴν γυναῖκα. Ναί, τὴν ἐξετίμησαν εἰς τῆς γυναικωνίτιδος τὸ πᾶνθεν, τὴν ἐλάτρευσε εἰς τῆς οἰκογενειακῆς καλλιτεχνίας τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἀπεθαύμασε πρὸ τῆς ἀποθεώσεώς τῆς. Τὴν ἐσεβάσθη ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, καὶ τὴν περιέβαλε μὲν τὰ ἄνθη τῶν κήπων, καὶ μὲ τὴν θερμὴν ἀγκάλαν. Ἐν τῇ ὁδῷ δὲ καὶ τοῖς καθίσμασι τοῦ Κεραμικοῦ τῇ ἀφῆρει τὸν πέπλον τοῦ σεμνοῦ μεγαλείου, ὅπως τὴν παραδῶσῃ εἰς τὴν ἐλευθερίαν καλλιτεχνίαν. Καὶ ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἢ ἀρχαία Ἑλληνίς ἦτο γυνὴ μεγαλόφρων, εὐγενῆς, καλλιτέχνος.

Τῆς γυναικωνίτιδος δὲ τὴν παρθένον, μᾶτην, μᾶτην θ' ἀνακτῆσῃ ἐπὶ αἰῶνας ὁ πολιτισμός τῆς

γυναικωνίδος την ενσάρκον θνητήν θεάν δεν θα επανιδώσει πλέον οι αιώνες.

Ίσως η επιστήμη, η κοινωνική μελέτη, η φιλοσοφική διερεύνησις, δεν εισέδυσαν έτι εις της αρχαίας Έλληνίδος το πάνθειον : την γυναικωνίδα...

**

Έξωθεν, μετά το περιστύλιον, σειρά αγαλμάτων έκδομεν την στοάν, εις η με αίφνιδιον ισχύν καλλιτεχνικής έκστάσεως, ο ένθους τεχνίτης έρριψεν δια χιονολεύκου λίθου την μορφήν των νηριδών...

**

Δέν ήτο πλέον ευχαρις η ώραία παρθένος, η μόνη δε της φιλοσοφίας της έλπις έκείτο εν τῷ απέλπισμῳ της.

Έκ των παρειῶν της ήρέμα απέμαξε και αύθις τα δάκρυα, και καθήσασα επί του ανακλίντρου παρετήρει τον καπνόν περιβάλλοντα των έφεστιῶν τα άγάλατα και διασκεδαννύμενον εν τῇ αίθουσῃ.

Τό μέγα παραπέτασμα του θαλάμου ήτο ήμιανοιγμένον, εκ του αντίπεραν δέ διαδρομόν αιξανθαι θεραπαινίδες τα γλυκεά βλέμματά των έρριπτον μετά στοργής εις την πεφιλμένην των δεσποιναν, έτοιμαι όπως, εϋθύμως μετά της λύρας και της κιθάρας φαιδρύνωσι ταύτην.

Έκάθητο εισέτι η ώραία δεσποίνα επί δέρματος θηρίου, ού η κεφαλή προέβαλλε με την αγριότητα την ψυχράν ήδη και άδλαβή: επί του τρίποδος τραπέζιου έκείτο εισέτι το δοχείον του λιβανωτού, όστις καιόμενος έπλήρου μεθυστικού άρώματος την αίθουσαν, ενώ εις τάς χείρας έκράτει το φίλτατον του συζύγου δώρον, και τα τρυφερά έμειδιών προ αύτης βόδα, άτινα απεκόπησαν την πρωίαν μετά των άλλων, όπως συμπλεχθώσιν εις νέους στεφάνους δια τα μικρά άγάλατα της γυναικωνί-

τιδος. Προαισθησίς τις άόριστος κατέτρωγε την νεοράν δεσποιναν, βυθίζουσα ταύτην εις μελαγχολικάς σκέψεις και άδηρημένους τινας φόδους.

Αίθνης, των αυλήτριδων η τρομακτική κραυγή συνταράσσει αυτήν, ήτις έκπληκτος στρέφει όπως ίδη εκεί, εν φ τὰ βόδα πίπτουσι προ των ποδῶν της περιλύπως.

Υπεγευθεῖσα δέ, δια του προσφιλους της ριπιδίου αποδιώκει του φοιδου τας ακτινας, όπως κάλλιον ανακαλύψη της εκπλήξεως την είκόνα εις της αίθούσης τό βάθος, με την άδηρημένην της άτυχίας έκφρασιν επί του προσώπου της, και με ύφος στωικού τινος ένδιαφέροντος επί προσδοκωμένῳ λυπηρῷ συμβάντι... Είχε δίκαιον, διότι εκ του της Ούρανίας Αφροδίτης άνθοστεφούς βάρθρου κατέπεσεν ο στεφάνος, ον προ δλίγυον είχον άφιερῶση εκεί αι άβράι της χείρες.

Γενικά συγκίνησις διεχύθη επί των παρειῶν της έφαινοντο προσκεκολυμένον δύο άδάμαντες, εκ του στήθους της βαθύς στεναγμός εξαΐθθεν, και τα βλέμματά της τεθλιμμένα ήτένιζον προς τα εκεί, την πεφιλμένην θεάν, εν φ εκ του μικρού θυσιαστηρίου ο λιβανωτής διεσκόρπιζεν έτι την εὐώδιαν του προ των έφεστιῶν, του προστατευτικού πανθέου της γυναικωνίδος.

(Τῆ Δ' Ε Γ. Κ.) Η.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΜΑΝΕΙΣ

Τί γίνεται εν Γαλλία.—Ταμειντικοί πόροι δια τους οικονομολόγους.—Η άληθής ιστορία των γραμματοσήμων.—Γραμματοσημομανία.—Διόσημοι γραμματοσυλλέκται.

X. ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Ο δειπνισμός των Γαλλικών Ταχυδρομικών προτίθεται να έκδόση κατ' αυτός δι' έκάστην των Γαλλικών Αποικιών νέον τύπον γραμματοσήμων, διάφορον του εν χρήσει όντος, ως γνωστόν, ομοιομόρφου. Επί τοῦτο υπόβάλλονται ποικίλα σχέδια εκ μέρους Γάλλων καλλιτεχνῶν, συναγωνιζομένων δια την κατασκευήν νέας είκόνας, προσωριμῆς να διαδεχθῇ την ύφισταμένην, απεικονίζουσαν την θεάν της Ειρήνης και τον δεσπόζοντα του κόσμου Έρμη, έργον όρειλούμενον εις την γρασίδα του Γάλλου καλλιτέχου X. Sage, όπερ έγένετο εν έτει 1875 προς αντίκατάσασιν της προηγούμενης είκόνας, ήτις παρίστα τό πρόσωπον της Δημοκρατίας εν κατατομή (en profil).

Η αλλαγή του τύπου των Γαλλικών γραμματοσήμων ύπεδείχθη προ τινος μετ' έπιμονής υπό τινων γραμματοσημοφίλων, φερόντων ως έπιγείρημα, ότι η έκλογή του ύφισταμένου τύπου ύποδείχθησα υπό Κυβερνητῶν όλίγων Δημοκρατικῶν εν έτει 1875, ύπήρξεν ήκιστα κατάλληλος.

Η χαρά, ήν θα αισθανθώσιν οι συλλέκται εις ούς παρέχεται ήδη πολύτιμος εύκαιρία προς πλουτισμόν των συλλογῶν των είναι άνέκφρατος, αλλά και η έπιγείρησις υπό οικονομολογικήν έποψην δεν εινε άναξία λόγου. Διότι λαμβανομένου ύπ' όφιν ότι καθ' όλον τον κόσμον υπάρχουσι πλέον των 100 000 συλλογῶν γραμματοσήμων, καταρτιζόντων συλλογῆς και παραδοκούντων άγρίτως την έμφανισιν παντός νέου γραμματοσήμου, όπως αποκτώσων αυτό, ύπολογίζεται, ότι αν μόνον τά δύο τρίτα του αριθμοῦ των συλλεκτῶν τούτων προμηθεύωσιν άμεταχειριστους τάς σειράς πασῶν των Γαλλικῶν Αποικιῶν, άνερχομένων εις δέκα έπτά, άναντηρήτως εις τα Γαλλικά Ταμεία θα εισρεύση άμέσως ποσόν ύπερβαίνον τὰ 4 εκατομμύρια φράγκων. Τά έσοδα δὲ του Κράτους θα ήσαν μέγιστα αν τά γραμματόσημα των Γαλλικῶν Αποικιῶν περιελαμβάνον τάς αὐτάς προς τὰ εν Γαλλία μόνον χρησιμοποιούμενα γραμματόσημα α-

ξιας, διότι ενώ έκάστη Αποικιακή σειρά αξίζει μόνον φρ. 3,27, αι κλάσεις των εν Γαλλία χρησιμοποιούμενών γραμματοσήμων αξίζουν εν όλῳ φρ. 8,80. Επομένως αι πρόσοδοι του Γαλλικού Κράτους θα ήσαν κατά 7 άκόμη εκατομμύρια άνώτεροι.

Η Γαλλία δεν εινε η μόνη ήτις επρόνοησε τό κερδοσκοπικόν τοῦτο μέτρον προς άσφαλή επαύτησιν των ταχυδρομικῶν αύτης πόρων. οὐδ' εινε πρωτοφανής η έπιγείρησις. Πλείστοι χῶροι, από πολλοῦ έκμεταλλευόμενοι την άκατάσχετον μανίαν των συλλεκτῶν γραμματοσήμων, είζυρον τρόπον να καρπῶνται ούχι εύκαταφρόνητος ύφελείας. Τινες άνετύπωσαν τά γραμματόσημά των, άλλαι μετέβαλον τά: είκόνας και τό χρώμα της μελάνης και του χάρτου και άλλαι έπολλαπλασίασαν τάς κλάσεις των γραμματοσήμων των.

Εις τάς Ηνωμένας Πολιτείας της Αμερικῆς εινε ιδρυμένη Έταιρεία, παρασκευάζουσα γραμματόσημα δια τάς μικράς Δημοκρατίας της Νοτίου Αμερικῆς, εις τάς Κυβερνήσεις των όποιων χορηγεῖ δωρεάν δια τά γραμματόσημα, ών αύται ποιούνται χρῆσιν τον τύπον των γραμματοσήμων άλλάσσει κατ' έτος. Η Έταιρία δὲ ως άντιστάθμισμα έχει τό δικαίωμα να πουλή εις αυτών καθ' ολιγόημιστον έποχήν εις τε τους συλλέκτας και τους έμπόρους πάντα τά γραμματόσημα, άτινα λήξαντος του έτους δεν ήθελον διαταθῇ υπό των Ταχυδρομικῶν ύπηρεσιῶν των Κρατῶν τούτων. Ούτως, η Έταιρία προσπορίζει ικανά κέρδη, καλύπτοντα πλέον η εκατοντάκις τάς δαπάνας προς παρασκευήν των κατ' έτος έκτυπωμένων ύπ' αύτης γραμματοσήμων.

Το Μοναχόν, η Έλιγολάνδη, η Μελίτη, και τινα πριγκιπάτα των Ινδιῶν, κερδίζουν όσαύτως περισσότερα εκ των δια συλλογῆς πουλουμένων γραμματοσήμων η εκ των προαρτιζομένων προς πληρωμήν των δια του Ταχυδρομείου διαβιβαζομένων άποστολῶν. Αλλάι δὲ χῶροι, έχουσι γραμματόσημα ώρισμένης επί του έδάφους αυτών η του των άλλων Κρατῶν χρήσεως ύφελούμαι επίσης άρκετὰ, της αποκτήσεως των γραμματοσήμων τούτων θεωρουμένης παρά τοις συλλογῆσις δαπανηροτάτης.

Το γραμματόσημον, ως γνωστόν, εφευρέθη τό πρώτον εν Αγγλία τό 1840 την επινόησιν δὲ αυτού διεκδικεῖ ο Αγγλος Rowland Hill.

Η παράδοσις εισέσσε τό έτη Ιστορικόν, προκαλεσαν την έφευρῆσιν ταύτην. Πτωχῆ τις γυνή εν Αγγλία, είλθουσα παρά του οίκοῦ της, διαμεινοτος εν Γαλλία επιστολάς, ως άφοῦ προηγούμενος μετ' ένδιαφέροντος εθεώρει, κατέφειλε και απέδιδεν εις τον διανομέα, δικαιολογούμενη ότι ένεκα της μεγάλης ένδειας της δεν ήδύνατο να πληρωθῇ τό ταχυδρομικόν τέλος, όπερ κατά την έποχήν εκείνην διά τάς μεταξὺ Γαλλίας και Αγγλίας διαμειδομένας επιστολάς είχαν όρισθῇ εις δύο σελίνα. Ο Rowland Hill παρευρεθείς τυχαίως η μέραν τινά εις την σκηνήν ταύτην συνεκινήθη έδωκε τά δύο σελίνα εις τον διανομέα, και λαβὼν την επιστολήν ένεγειόρησεν αυτήν εις την μητέρα. Αμα απήλθε ο διανομέας, η χῆρα ένδρακρος είπεν εις τον ευεργέτην της: «Ω, κυρία, σῶς εύχαριστῶ, αλλά δεν ήξει τον κόπον να πληρώσῃς, ο φακέλλος δεν έχει τίποτε μέσα. Επειδή είμθα πολύ πτωχόν, συνεισηστήσαμεν εγώ και ο υίός μου ν' άλληλογραφώμεν άνταλλάσσοντες κενούς φακέλλους. Βλέπομεν άμοιβαίως τον γραφικόν μας χαρακτήρα επί του φακέλλου και τοῦτο σημαίνει ότι ένθυμούμεθα ο εις τον άλλον και είμθα καλά».

Το επεισόδιον τοῦτο κατέπληξε τον Rowland Hill' ανέλογισθη ότι μέγας αριθμός άνθρώπων ένεκα του ύπρόσγκου ταχυδρομικού τέλους ήδύναται ν' άλληλογραφή και τοικειτοτρόπως πάντες οι επιστρέφόμενοι ως άπαράδεικτοι εκ μέρους των έπιγραφομένων φακέλλοι έστοχιζον εις τα Αγγλικά Ταχυδρομεία μεγάλην ζημίαν και ο σκοπός των άλληλογραφούντων δεν εξαπληρούτο πάντοτε. Μετ' όλίγον παρέδωκεν εις την δημοσίετητα φυλλάδιόν τι εν φ μετὰ πειστικότητας συνηγείρι δπως όρισθῇ μικρόν ταχυδρομικόν τέλος δια την Αγγλίαν και τάς Αποικίας της, ύποδεικνύων μόνιμον τοιοῦτον εκ 10 εκατοστῶν, άλλ' υπό τον όρον να προκαταβάλληται υπό των άποστολέων, έπιβαλλομένου επί των άποστολῶν ένσήμου κινητου χάρτου (timbre mobile).

(Έπεται τό τέλος)

N. B. K.

Τῆ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤῆ ΔΕΣΠΟΙΝῆ ΒΑΣΙΛΙΚῆ ΤΡΙΝΚΣ Εις Λουδιαν

Με βόδα ποῦ άνθήσανε εις δοξασιμένη γῆ, Σου στεφῶ την περιήφανη και ευγενῆ μορφή σου Καί με χαρά ποῦ μουδῶσε δλόχρυσον αυγή, Με ευτυχία εύχομαι να χείρης την γιορτή σου.

Η «Φύσις».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΓΚΑΒΗΣ

ΚΟΜΦΟΥΚΟΣ

Pourquoi donc prefere-t-on cette route-ci a l'autre!

Έκ της Ανατολής ανεφάνη με θεσπέσιον λαμπρότητα η άθνατος Ελλάς, πλήν, όπισθεν της τοιαύτης αγγλης κρύπτονται φαεινά άστρα ών όμως η λάμψις ένκόπιον τοιοῦτου ήλιου ειναι σμικρά. Έν τῇ ζωῇ της ανθρωπότητος μεγάλοι επήξισαι μετέδωκαν τό θεόν της ήθικής δράσεως αίμα, την πολύτιμον ευαγγελίαν σωτηριῶν αποκάλυψαν, την ανεκτίμητον συνδρομήν προς την ήθικην ευτυχίαν.

Ο Προμηθεύς, ως παρουσιάζει ήμῖν της φιλοσοφίας η χάρις, ο Σωκράτης, ως απεικονίζει η κρίσις της μεγαλονοίας, ο Χριστός, ως έμφανίζει προ ήμῶν της ανθρωπότητος η ευγνωμοσύνη, ειναι οι φάροι οι διαχέοντες εις τον κόσμον τό καθήγορον προς της άληθείας, της δικαιοσύνης, της ζωής. Πλήν, και εν τῇ στωικῇ εκείνη γενεῇ, ήτις την πρόδοον άπῆξισσε των συμπαθειῶν της, εν τῇ ζωῇ με τάς αρχαίας συνθήκας, του Κομφουκιου η ιερά βίβλος της ήθικής αναγεννήσεως, έρχριστίμωσαν ως τό μέγα ευαγγέλιον του λησμονημένου εκείνου λαοῦ.

... Παντού, λέγει ούτος, όπου φωτίζει ο ήλιος, όπου πνέει άνῆρ, όπου υπάρχουσι ότα ν' άκούσῃται και πνεύματα να έννοῶσι, ειναι γνωστά του βίου τά παραγγέλματα, της σοφίας τίμια και σεβαστά τά αξιώματα, προερχόμενα εκ του θείου, οῦ η δύναμις άπειρος, η σοφία άίδιος, και η αγαθότης ανεξάντηλος. Είς τό κέντρον του συμπαντος ήδρυται ο μέγας θρόνος, ε' οῦ καθήμενος πνέει, και υπό της πνοῆς του τό πᾶν έμφυγοῦται δια των δακτύλων απτεται των αστέρων και αυτοί εν τάξει περιέρχονται την τροχίαν των. Επὶ των πτερῶν του αιωνίου χρόνου περιουέει τό άπειρον, και τό θελήμα του πανταγοῦ έκτελεῖται άπειρορίστως. Είναη η θεότης, πηγῆ της άρμονίας, της χάριτος, της καλλονῆς. Είς πᾶν έργον του καθορῶται η σοφία, πλήν ο ανθρωπίνος νοῦς άδυνατεί να την κατανοήση. Η άπόλυτος γνώσις, ως σκιά, ως σνειρον, τό δὲ ανθρωπικον πνεῦμα άμυδρῶς βλέπει ταύτην η θεία σοφία όμοιάζει με την ούράνιον λαμπρότητα' δεν συλλογίζεται, διότι τό πνεῦμα του ειναι πηγῆ πάσης άληθείας. Τον Θρόνον του περιστεφουσιν ήδικαιοσύνη και η αγαθότης, ενώ λάμπουσι περίξ αυτου η αγαπή και η εϋπλαγγία.

* Καθὼς τό κάλυμμα, λέγει, της αιδούς προστιθισι πλέον τι εις την καλλονήν, ούτως αι άρειαι λάμπουσι μάλλον, κρυπτόμεναι υπό των πέπλων της μετριοφροσύνης.

* Τὸ παρὸν μόνον σοι άνήκει, τό δὲ έκπαιτα κυσοφορεῖται από τό μέλλον, όπερ άγνωσε τις τί θελει παραγάγει.

* Έάν έχῃς εν τῇ ψυχῇ σου τον ευγενῆ ζῆλον προς την άληθῆ δόξαν, και τό οὖς σου θέλγηται ν' άκούη εγκώμια άξια της άρετης, ύψώθητι, ω άνθρῶπε, ύπερ την κόνιν, εἴς της σύγκρισαι και μεταραιώθητι προς τὰ άντικείμενα του θαυμασμοῦ.

* Έν τῷ φθονερῷ ἐνεδρεύει τὸ κακὸν, ἀλλὰ καταδιώκει τοῦτον τὸ κοινὸν μῆκος, καὶ πίπτει ὁ ἴδιος εἰς τὴν παγίδα, ἢν κατὰ τῶν ἄλλων ἔστῃσε, ὡς ἡ ἀράχνη ἐν τῷ ἰδίῳ της ἴσθῳ.

* Ἡ οἰκονομία τῆς νεότητος δύνανται νὰ ἐπιφυλάξῃ καὶ εἰς τὸ γῆρας τινὰς γλυκύτητας.

* Ὅταν βεβαιωθῆς περὶ τῆς τιμιότητός τινος, ἀπόθεσέ τον ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ θεωρεῖ τοῦτον ὡς πολύτιμον κειμήλιον.

* Ὡς ὁ παράρρων δὲν εἶναι καθ' ἡμέραν δυστυχῆς, οὕτω καὶ ὁ φρόνιμος δὲν εὐτυχεῖ αἰώνως.

* Μὴν ἐλπίζῃς εὐδαιμονίαν ἐκ τῆς εὐνοίας τῆς τύχης, διότι κατόπι δὲν θέλῃς τρέμῃ διὰ τὴν σκληρότητα καὶ δυσμένειάν της.

* Ὁ μικροφύκος ὑποχωρεῖ ἀγενῶς εἰς τὴν πτωχείαν, ἐξευτελίζεται καὶ ὑποφέρει ἠλιθίως τὴν καταφρόνησιν, προκαλεῖ δὲ τὴν ὄβριν, ὡς ὁ ὑπὸ ἐλαφροῦ ἀνέμου σαλευόμενος κάλαμος τὴν στιγμήν τοῦ κινδύνου κυριεύεται ὑπὸ ἀμηχανίας, εἰς δὲ τὴν παρουσίαν τοῦ κακοῦ ὑποκείμενος, ὑφ' ὄλον τῆς δυστυχίας τὸ βάρος ἀπεκρίβεται.

* Οὐδενὸς ἀνθρώπου μὴ φθονῆσῃς τὴν νομιζομένην εὐτυχίαν, διότι ἀγνοεῖς ὅπως ἐνδύμωχοι θλιφθεὶς κατατρέφουσι τὴν καρδίαν του.

* Ἡ ὀλιγάρκεια εἶναι ἔργον μεγάλης καὶ ἐξοχῆς φρονήσεως.

* Ἡ ὕγεια εἶναι θυγάτηρ τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς ἀσκήσεως, διαχέει ἐπὶ τῶν παρειῶν τὸ χρώμα τοῦ ῥόδου, ἐν τῇ πνοῇ τῆν εὐωδίαν τῶν ἁρωμάτων, ἐν τῇ χαρᾷ συγκρανεῖ τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν αἰδῶ.

* Ὁι τρόμοι καὶ αἱ ἀγωνίαι τοῦ θανάτου εἰσὶν ἀγνωστοὶ εἰς τὸν ἐνέρατον.

* Εἰς τὸν κῆρυκα τοῦτον, οὔτε εὐτυχία ὑπάρχει ἐξαισιῶς καὶ μόνιμος, οὔτε δυστυχία διαρκῆς καὶ πικρὰ.

* Τὸ στήθος πλήρες στεναγμῶν, τὸ στόμα θρήνων· ἴδου ἡ κατηφής, ἡ μελαγχολικὴ κατοικία τῆς λύπης κλαίει διὰ τὰ δεινὰ τῆς ζωῆς, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰς ἀνθρωπίνους συμφορὰς καὶ δυστυχίας.

* Αἱ αὐθάδεις λέξεις δύνανται νὰ ἐρεθίσωσι τὸν ἀνῆστον, ἀλλ' ὁ φρόνιμος ἀδιαφόρως καὶ εὐρωδῆς τὰς μεταστρέφει εἰς γέλωτα.

* Ὅταν ἡ ἀρετὴ, ἡ μετριοφροσύνη καὶ ἡ τιμιότης προσεκτικомуοῖσι τῆς εὐειδοῦς νέας τὰ κάλλη, τότε ἡ μὲν λάμψις τοῦ κάλλους της ὑπερβαίνει τῶν ἀστέρων τὴν λαμπρότητα, ἡ δὲ ἐπιρροὴ τοῦ ἤθους της ἀποβαίνει μυστικὴ τῆς δυνάμεις, εἰς ἣν οὐδὲν δύναται νὰ ἀνθῆξῃ. Εἰς τὴν λευκότητα τοῦ στήθους της γίνονται σκοτεινὸν τὸ κρίνον, τὸ δὲ μειδιαμὰ της καθίσταται θελκτικώτερον τοῦ κήπου τῶν ῥοζωιδῶν· τὰ δὲ μαμάτῃ της ἀθά ως τὰ τῆς τρυφῆς, ἐν δὲ τῇ καρδίᾳ της κατοικεῖ ἡ ἀπλότης καὶ ἡ ἀλήθεια· τὰ φιλήματα της γλυκύτερα τοῦ μέλιτος. Τὴν καρδίαν σου μὴ κλείσεις εἰς τὸν τρυφερόν ἐρωτα τοιαύτης νεανίδος· ἡ καρθὰ καὶ εἰλικρινῆς ἀγάπη της, θέλει ἐξευγενίσῃ τὴν καρδίαν σου, ἥτις οὕτως θέλει διαγῆθῃ τὰς πλέον εὐαρέστους ἐντυπώσεις.

* Ἡ μὲν κοινὴ ἡσυχία κρέματα ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης, ἡ δὲ ἀτομικὴ εὐτυχία ἐνὸς ἐκάστου ἐξῆρτηται ἀπὸ τῆς εἰρηνητικῆς ἀπολαύσεως τῶν προσωπικῶν ἀσφαλειῶν.

* Τὰς ἐπιθυμίας περιέλθῃς εἰς τὰ ὅρια τῆς μετριότητος. Εἰς τὴν πρόνοιάν του οὐδὲν ὑπάρχει ἀβέβαιον, καὶ εἰς τὴν πρῶνίαν του οὐδὲν γίνεταί τιχαίον.

* Τὸ νὰ θερμάνῃ ἡ ἀγαθοποιία τὴν καρδίαν σου, καὶ τὸ νὰ ἐμπούησῃ ἡ εὐγνωμοσύνη γλυκεῖαν καὶ ἰλαρὰν πρὸς τὸ θεῖον εὐσέβειαν, τοῦτο εἶναι ἡ ἀληθὴς βιωτικὴ τέχνη. ΗΛΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΡΟΔΟΥ

Ἦτο πολὺ ὠραῖον, πολὺ λεπτόν, πολὺ εὐαίσθητον! Τὰ ἀπαλά του πέταλα ἀκόμη συνείχοντο ὑπὸ τοῦ καλλιτεχνικώ- τάτου του κάλλους, συνείχοντο μετὰ δυστροπίας τινος, ὡς τὸ στήθος τῆς νεαρῆς δεσποίνης του ὑπὸ τὸν σκληρὸν σθηδό- σμῶν του.

Ἰπέρυθρον, ἀφελές, χαριτωμένον τὸ μικρὸν ῥόδον εἶχεν ἴδῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐν τῷ μικρῷ κήπῳ τῆς νεανίδος ὑπὸ τὸν γλυκῦν οὐρανόν, ὑπὸ τὰς ὠραίας ἀνταυγείας ἐξαισιῶν χιμαρινῆς ἡμέρας. Καὶ διὰ τοῦτο ἐκομπορημόνει, ἠκίχιζετο, ἠρυθρία περισσότερον. Ἦτο ἀπόλυτος κύριος τοῦ μικροῦ κήπου, ἤρχετο εἰς μυστικὰς συνενοήσεις μετὰ τὰς περιβαλλού- σαις αὐτὸ ἀκτίνας καὶ μετὰ τὸ δροσίζον αὐτὸ ὕδωρ.

Ἦ ὠραία ῥοδὴ εἶχε ἀναπτυχθῆ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ μικροῦ αὐλακος, τὸ δ' ἤρεμοῦν ἐν τῇ μικρᾷ κοίτῃ ὕδωρ ἔδιδε εὐ- καιρίαν εἰς τὸν φιλάρεσκον υἱὸν της νὰ θεωρῇ, τῇ βοηθείᾳ τῶν ὠραίων χειμερινῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, τὰ περικαλλῆ του χρώματα ἐν τῇ ζωῆᾳ ἀντανακλάσει, τῇ σχηματιζομένῃ ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας του.

Ἄλλος Νέρκισσος τὸ ῥόδον τοῦτο, ἐφαίνετο ὅτι, ἀνακαλύ- φαν τὰ θέληγρά του, εἶχεν ἀποχωρισθῆ, ἐνόμιζε τις, ἐπίτηδες ἀπὸ τῶν λοιπῶν κλάδων τῆς μικρᾶς ῥοδῆς καὶ, κλίνων πρὸς τὴν μικρὰν αὐλακα, ἀφιέρουτο ἐντελῶς εἰς τὸν κατοπρι- σμὸν του.

Δὲν ἔπταιε ὁμως καὶ αὐτὸ. Ἦ νεάνις ἐπὶ τῇ ἐμφάνισι μόνον τοῦ μικροῦ μπουμπουκοῦ ἤρχισε νὰ περιβόλῃ τὴν μι- κρὰν ῥοδὴν μετ' ἐξαιρετικὰς περιποιήσεως. Ἐνθυμῆται ὅτι τὴν προηγουμένην ἔσπεραν, καθ' ἣν ὁ ἰσχυρὸς βορρᾶς τὸ ἠπείλει, εὐρέθησαν κύκλῳ τῆς μικρᾶς ῥοδῆς αἱ χεῖρες της αἵτινες ἔστη- σαν μικροῦς πασσαλούς καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐλαφρὸν ὕφασμα, αὐτὸ δὲ κάτωθεν εὐρισκόμενον δὲν ἠσθάνθη ποσῶς τὴν ψυχρὰν πνοὴν του!

Ἦτο πολὺ ὠραῖον, πολὺ λεπτόν, πολὺ εὐαίσθητον τὸ μι- κρὸν ῥόδον!

Συνεκινεῖτο ἀποτόμως. Ἐνεθουσιάζετο εὐκολώτερον καὶ ἐκομφύετο ἐπιχαρίτως. Τοῦ ἤρεσε νὰ ἀκούῃ τὴν μεταλλικὴν φωνὴν τῆς νεανίδος νὰ τὸ προσαγορεύῃ, καὶ ἐνηθύνετο εἰς ἐ- κάστην ἀπαλὴν θωπειάν της, ὅτι δὲ τὸ ἥρωτα ἐκάστην πρῶϊαν:

— Πῶς πέρασε ἀπόψε; ἔ!; δὲν μιλᾷς, μικρὸ μου; Αὐτὸ, τῇ βοηθείᾳ τῆς ἐλαφροῦς πνεύσεως αὔρας, κλίνον περιπαθῶς ἐφαίνετο λέγον·

— Καλὰ! ἀλλὰ καὶ σὺ; Καὶ ἐξηκολούθει αὐτῇ ἡ μυστικὴ ὀμιλία τῶν, αὐτὸς ὁ χαιρετισμὸς τῶν, ὅστις κατέληγεν εἰς ἓνα ἀσπασμὸν ἐκ μέρους τῆς νεανίδος πρὸς αὐτό, ἐκεῖνο δὲ τότε τρέμον ἐπὶ τοῦ μι- σχοῦ του, ἐκ τῆς βίαιας κινήσεως τοῦ ἀσπασμοῦ, ἐξηκολού- θει μετὰ τὰς παλμάδεις κλίσεις του νὰ συνοδεύῃ τὰ βήματα τῆς ἀπομακρυνομένης νεανίδος, ὡσεὶ λέγον ἐν ἀμφιβολίᾳ,

— Μ' ἀγαπᾷ;

Αἱ ὠραῖαι ἡμέραι ἐξηκολούθουν, εἶνε δὲ ἡ τρίτη αὕτη ἡ- μέρα, καθ' ἣν, ἀποχωρισθὲν τοῦ δεσμοῦ τοῦ κάλλους του, εἶχε ἀνοίξῃ εἰς τὰς ἡλικιάς ἀκτίνας τὰ ὑπέρυθρα πέταλά του, τὰ ὅποια ὁμως δὲν εἶχον τὴν δύναμιν αὐταὶ νὰ ῥοδινί- σαισι περισσότερον.

Αἱ χειμεριναὶ ὁμως ἡμέραι δὲν εἶναι συναχῶς ὠραῖαι. Καὶ μετὰ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν τῆς νεανίδος ὁ οὐρανὸς σκο- τίζεται καὶ ἐντὸς ὀλίγης ὥρας ὁ λεπτὸς καὶ ὑψηλὸς μίσχος μετὰ τὸ μικρὸν ῥόδον ἐκχάμπτετο ὑπὸ τὸ βάρος τῆς πιπτούσης βροχῆς.

Ἦ βροχὴ διήρκεσεν ὀλίγον! Πάλιν αἰθρία! Πάλιν ἥλιος, πάλιν ἀκτίνες ζωηραὶ ἐπὶ τοῦ δροσεροῦ κήπου. Τὰ μετριό- φρονα ἱα εἶπον ἐπὶ τοῦ ὕδατος, μυρόντα, ζωηρότατα καὶ αἱ τρυφεραὶ ἀνεμόναι ἐπερίμενον τὴν ἀφίξιν ἐντόμου τινος διὰ νὰ τὰς κινήσῃ ὀλίγον, ὅπως ἀπορρίψωσι τὸ εἰς τὸ ἄθος τῶν ὕδωρ. Ἦ νεάνις, δραχθεῖσα τῆς εὐκαιρίας καὶ αὐτῇ, ἐξῆλθε εἰς τὸν κήπὸν της διὰ νὰ περιπατήσῃ. Διῆλθε τοὺς μικροὺς εἰλοσιδεῖς δρόμους τοῦ κηπαρίου, θαυμάζουσα τὰ ἐξαιρετικὰ χρώματα, τὰ ὅποια ἐγάρειεν ἡ βροχὴ εἰς τὰ φυλ- λάματα τοῦ κήπου. Τὸ πᾶν ἦτο δι' αὐτὴν ἀπόλαυσις. Ἐ- πεσκέφθη τὰ ἱα της, τὰς ἀνεμόνας, τὰ μικρὰ λοιπὰ ἄνθη τὰ ὅποια ἐπεριποιεῖτο. Ὅλα κατὰ οἰράν, ὅλα μετὰ αὐτὸ ἐν- διαφέρον.

Ἐνεθυμήθη καὶ τὸ μικρὸν ῥόδον! Τί νὰ κάμνῃ αὐτὸ;

Μετέβη εἰς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ αὐλακος, ὅπου εἶχε ἀνα- πτυχθῆ ἡ μικρὰ ῥοδὴ. Ὁ μικρὸς αὐλακὸς εἶχε πλημμυρῆσει, τὸ δὲ βλέμμα τῆς νεανίδος δὲν ἀνακαλύπτει τὸ ὑπέρυθρον χρώμα τοῦ τρυφεροῦ ἄνθους, ἐπιστέφον τὸ φύλλωμα τῆς μι- κρᾶς ῥοδῆς.

Τί εἶναι; Ποῦ εἶνε; Τὸ ζητεῖ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ τί- λος τὸ ἀνακαλύπτει, κολυμβῶν ἐντὸς τοῦ πλημμυρῆσαντος αὐ- λακος. Τὰ μικρὰ του πέταλα εἶχον χωθῆ εἰς τὸ ἀκίχθαρτον ἐκ τῆς βροχῆς ὕδωρ καὶ ὡς ναυαγὸς ἐπέπλεε συγκρατούμενον διὰ τοῦ μίσχου του!

Εἶχε μείνει ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐν τῷ ὕδατι τὸ μικρὸν ῥόδον καὶ μάτην προσεπάθει νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ἰσχυρῶν δε- σμῶν του. Τὸ ἐσφιγγε, τὸ συνεῖχε ἰσχυρῶς εἰς τὰ θολὰ του ὕδατα.

Ἦ νεάνις πλήρης ὀργῆς διὰ τὸ πάθημά του ζητεῖ νὰ τὸ εἰσέρῃ καὶ δράττουσα τὸν μικρὸν του μίσχον, τὸ στρέφει πρὸς τὰ ἄνω μετὰ βίας. Ὁ μίσχος ἀνεγείρεται ἄνευ ὁμως τοῦ ἄθους, διότι τὰ πέταλα ἤδη μαραμμένα ἐπέπλεον ἀσυναρτή- τως ἐπὶ τῶν θολῶν ὕδατων τοῦ μικροῦ αὐλακος.

Ἦ κόρη λυπείται καὶ φαίνεται ψιθυρίζουσα· — Ἦτο πολὺ ὠραῖον, μὴ ἦτο καὶ πολὺ λεπτόν, πολὺ εὐαίσθητον τὸ μικρὸ μου τριαντάφυλλο!

Ἦ κακαὶ γλώσσαις λέγουσι, ὅτι ἐπισκέπτεται τώρα ἄλλο τριαντάφυλλον εἰς καλλιτέραν ἐποχὴν, διότι εἶχεν ἤδη ἀρ- χίσῃ ἡ ἀνοιξίς.

Τὸ γνωρίζει ἡ ἀπαλή ψυχὴ τοῦ πολὺ ὠραίου, πλὴν πολὺ λεπτοῦ καὶ πολὺ εὐαίσθητου ῥόδου;

Λάμπρος Ἀστέρης.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1893

Ἦσῶς, ὡς ὁ δίκαιος, ἐξέπνευσε τὸ ἔτος, Κ' ἔταψῃ εἰς τὸ ἀχανὲς διάστημα τοῦ χρόνου. Ἦ ἱστορία δι' αὐτὸ θὰ ὀμιλῇ ἀνέτως, Ὅποταν περὶ τῶν ἐτῶν θὰ γράψῃ ἔκνευ φθόνου.

Διότι ἂν καὶ κάνοπλος νῦν ἡ Εὐρώπη μένῃ, Οὐδεὶς εἰς τὴν πυρίτιδα ἔριψε τὸν σπινθῆρα. Ἦν δὲ καὶ βράζων ὁ κρατὴρ τοῦ Ἠρωστείου γαίνῃ, Ἐφ' οὗ καθέυδει, ἀγρυπνεῖ μετ' ὀπλισμένην χεῖρα.

Καὶ τοῦτου ἔνεκα στρατοὺς πολλοὺς παρασκευάζει, Καὶ φονικὰ νηχθήμερὸν ὄργανα ἐφευρίσκει. Τοὺς φόρους τοῦ πτωχοῦ λαοῦ τοὺς πολλαπλασιάζει, Καὶ ἀφειδῶς τὸ χρῆμά του ἐκεὶ καταναλίσκει.

Ἐπὶ ἀγρίων ἐπερεπεν ἐν πείραμα νὰ γείνη, Ἦνα κριθὴ ἡ ἐκβασίς σημερινοῦ πολέμου. Ἦ Δαχομὲν μαρτυρεῖ ψυχὴ πῶς δὲν θὰ μείνῃ, Ζῶσα, ἐὰν μικρὸς σπινθὴρ ῥιφθῇ ἀπὸ τοῦ Αἴμου!

Τὸ πείραμα ἱσποτικῶς ἔκαμιν ἡ Γαλλία, Ἦτις καὶ νῦν εὐρίσκουσι εἰς παραγῆν καὶ ἕαλῃν. Εἶθε δὲ ἡ ὑπόθεσις τοῦ Παναμαῦ γελοία Νὰ γείνη τέλος, ἦν τανῦν φαντάζεται μεγάλην.

Τὸ νέον δ' ἔτος ποῦ φαιδρὸν σήμερον ἀνατέλλει, Ἦθῶν, ὡς τὸ νήπιον καὶ ἀμαρτίας ἔξενον!... Εἶθε καλοῦ προῶγγελου ὁ Πλάστης νὰ τὸ στέλλῃ, Εἰρήνην εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ βίου του ἐμφαίνον.

Εἶθε παγκόσμιον χαρὰν τὸ ἐννενηντατριὰ Νὰ φέρῃ, καὶ ἀμύθητα τὰ ἀγαθὰ νὰ δόσῃ!,... Τῶν ὄπλων δὲ καὶ τῶν στρατῶν νὰ μὴ μᾶς γείνη χρεῖα ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπαύτητος ἐξείνης νὰ μᾶς σώσῃ!

Εἶθε καὶ τῆς πατριδος μας τὸν σάλον νὰ ἰσοπάσῃ, Καὶ τῆς χρῆσιμας τῆς τὸ φάσμα νὰ μακρύνῃ, Τὸ μέγα δ' αὐτῆς ὄνομα καὶ πάλιν νὰ δοξάσῃ, Καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου της κληθεῖ τις νὰ μὴ μείνῃ. Ἐν Μαγνησίᾳ τῇ 1ῃ Ἰανουαρίου 1893 ἈΘΑΝ. ΠΕΤΡΙΑΝΣ Ἰατρός.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἐκθῆσις ἐν Μονακῷ. Ἀγγέλλεται ὅτι διεθνῆς Ἐκ- θέσις γινήσεται ἐν τῷ πριγκιπάτῳ τοῦ Μονακοῦ, κατὰ τοὺς μῆνας Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου τοῦ 1893, ἐν ἣ ἔκταθῆσονται πάντα τὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας, τοῦ ἐμπο- ρίου, τῶν ὠραίων τεχνῶν, τῆς γεωργίας καὶ τῆς κηπουρικῆς.

Μεταλλεζὸν καθόμενον ἀπὸ τοῦ 1888. Τὸ μεταλλεζὸν Summit Hill, κείμενον παρὰ τῷ Manch Ckunk τῆς Πενσυλβανίας, καίτε ὡς γράφει ἡ ἑβδομαδιαία Ἐπι- θεώρησις τῶν Ἀμερικανικῶν Ἐπιστημονικῶν ἀπὸ τοῦ 1858 ἦτοι ἀπὸ 34 ἐτῶν.

Σωληνοειδῆς γέφυρα μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας. Ὑπεβλήθη αἰτήσις εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Δη- μοσίων Ἐργῶν ἐν Τουρίᾳ περὶ παραχωρήσεως προνομίου διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ σιδηροδρόμου μετὰ τῆς Ἀσίας διὰ μέσου ὑποβρυχίου σωληνοειδοῦς γεφύρας, στηριζομένης ἐπὶ στηλῶν ἀμερικανικῆς τινος ἐφευρέσεως.

Ὅδοι ἐν Ρουμανίᾳ. Γαλλικὴ τις Ἐταιρεία, ἡ τοῦ ἀγίου Παφάη, ἔχουσα τὴν ἔδραν της ἐν Βάρῃ τῆς Γαλλίας ἀνάλαβε τὴν κατασκευὴν ἐν Ρουμανίᾳ ἐπὶ μειοδοτικῇ δημοπρασίᾳ 10,000 κυβικῶν μέτρων στρατιτικῆς ὄλης, προ- ωρισμένης διὰ τὴν Φοσκάνην, πρὸς 20 φράγκα τὸ τετραγω- νικὸν μέτρον.

Νέον ὄπλον τοῦ Krag-jotgensen. Ἦ Κυβέρ- νησις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ εἰσαῆξῃ εἰς τὸν στρατόν της τὸ νέον ὄπλον Krag-Jotgen- sen, ὅπερ ἔχει ἐνδον διάμετρον (calibre) 7,8 χιλιοστομέ- τρων. Τὸ ὄπλον τοῦτο μετὰ τὸ τοῦ Mannlicher εἶναι τὸ μι- κρότερον ὑπάρχον τὸ γε νῦν ἔχον ἐν τῇ ὀφθίῳ.

Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἦτοι περὶ ὄπλου, ἔχοντος τὴν ἐλάχιστην διάμετρον, ἀξιωματικὸς τις Πρώσος προ- κλάσει ἐσχάτως συνδιάσκεψιν, καθ' ἣν ἐγένετο ἀρετῆ συ- ζήτησις καὶ ἀπέδειξεν εἰς τὸ ἀκρατήριόν του, ὅτι ἔτι δὲν ἀφικόμεθα εἰς τὸ ἄκρον ὄριον τῆς πλαττώσεως τῆς διαμέτρου. Κατ' αὐτὸν δὲ, ὄπλον τι, οὕτινος τὸ βλήμμα ἤθελεν ἔχει 5,4 ἢ καὶ 3,5 χιλιοστομέτρα διάμετρον, δὲν εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον, ἰδίως ἐὰν δύναται νὰ εὐρεθῇ μέταλλον ἢ μίγμα, δι' οὗ νὰ κατορθοῦται ἡ αὐξήσις, ἐν δεδομένη ἀναλογίᾳ, τῆς πυκνότητος τοῦ ὄγκου τοῦ βλήματος. Πλὴν τοιοῦτον μέ- ταλλον ὑπάρχει καὶ εἶναι ὁ βαρύλιθος ἢ τὸ ὄρυκτον wolfram οὕτινος ἡ παραγωγή εἶναι μὲν ὀλίγον σημαντικὴ ἔτι, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὄρυκτον εὐρίσκεται ἐν μεγάλῃ ποσότητι εἰς τινὰς χώρας.

Κάυστις τῶν νεκρῶν. Μετὰ πολλὰς δυσχερείας ἐπε- τράπη ἡ καθῆσις τῶν νεκρῶν ἐν Δανιμαρκίᾳ, ἐνθα ὁμως αἱ ἀρ- χαὶ πρὸς τὴν τοιαύτην καινοτομίαν διάκεινται λίαν δυσμενῶς. Καὶ ὁ μὲν καθολ. πρωθιεράρχης ἀπηγόρευσε τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἱερεῦσι νὰ μετέγωσι κηδεῖας τῶν πρὸς καῦσιν νεκρῶν, ὁ δὲ ὑπουργὸς διέταξεν, ὅπως ὁσάκις ἱερεὺς διαμαρτυρούμενος μέλ- λει νὰ συνοδεύῃ ἐκφορὰν νεκροῦ προωρισμένου διὰ καῦσιν, ὀφείλει πρῶτον νὰ λαμβάνῃ ἀδειαν παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκ- κλησιαστικῶν ὑπουργεῖου.

(1) Tungstène (Σουηδ. tungsten, βαρῶς λίθος) τυγγόστηνον, μέ- ταλλον νέον εὐθρυπτον, λευκόχρῆον, στιλπνὸν καὶ σκληρόν.

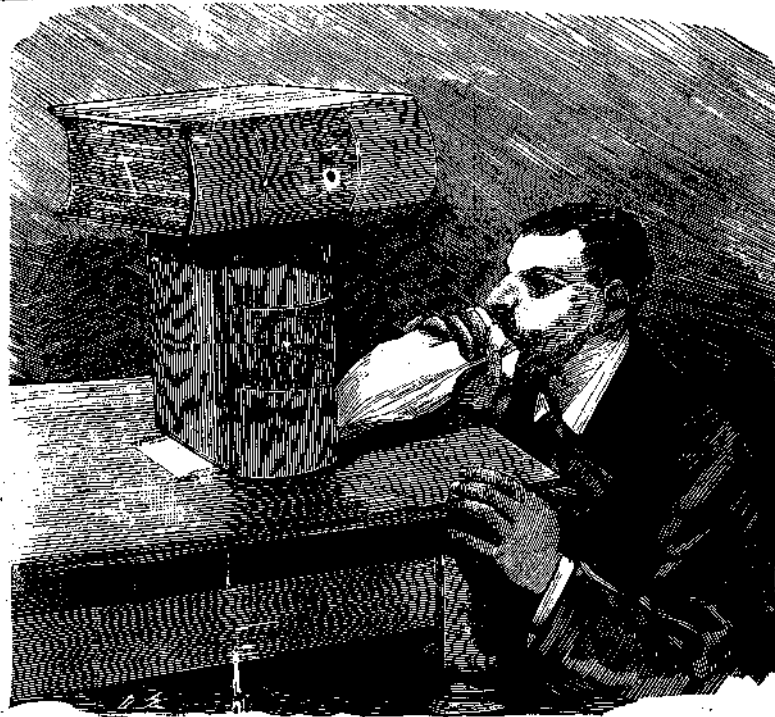
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Η δύναμις τοῦ φύσηματος.

Ὁσάκις ἔτυχε νὰ φύσῃτε ἐν τινι χαρτίνῳ σακκῳ, ὅπως ἐξογκωθῆ οὗτος καὶ κατοπίν τὸν διαρρήξῃτε δι' ἐνὸς γρονθοκοπήματος, ἵνα παραγάγῃ τὸν γνωστὸν ὑμῖν ἐκείνον κρότον, ἠρωτήσατέ ποτε ὁποῖαν δύναμιν ἔχει τὸ φύσημά σας;

Θὰ γνωρίζετε βεβαίως, ὅτι ἡ δύναμις αὕτη δύναται νὰ καταμετρηθῇ διὰ μέσου τοῦ σπειρομέτρου, (γνωστοῦ ὑμῖν τῆς Φυσικῆς ἐργασίῳ). Ἡμεῖς ὁμῶς πρὸς τεῦτο, θὰ μεταχειρισθῶμεν ἀπλῶς τὸν χαρτίνον σάκκον ἀντὶ τοῦ σπειρομέτρου.

Δείον νὰ λάβητε σακκὸν ἀρκούντως μακρὸν καὶ ἐκ χάρτου ἀντοχικοῦ. Θέσατε τοῦτον κατὰ

πλάτος ἐπὶ τῆς ἀκρας τῆς τραπέζης, ἔχοντες τὴν ὀπὴν αὐτοῦ πρὸς ὑμᾶς ἀνεστραμμένην. θέσατε ἐπ' αὐτοῦ βάρη, ὀλίγον κατ' ὀλίγον βαρύτερα, ὡς ἐνδείκνυσιν ἢ ἐναντὶ ἡμετέρα εἰκὼν, φυσήσατε τότε ἵνα φουσκώσῃ, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἐκπλαγῆτε παρατηροῦντες, ὅτι τὸ φύσημά σας ἀνασηκῶνει δλον ἐκεῖνο τὸ βάρος.

Πρὸς εὐκολίαν δὲ τοῦ πειράματος, θέσατε μεγάλα βιβλία, ὡς λεξικά, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, καὶ μετ' ἀπορίας θὰ ἴδητε, ὅτι διὰ τοῦ φύσηματός σας θὰ μετακινήσῃτε αὐτὰ πάνυ εὐκόλως. Τὸ πείραμα τοῦτο εἶναι λίαν τερπνὸν καὶ ὡς ἐκ τῆς εὐκόλου ἐκτελέσεως. **Φ. Π.**

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ."

Σ. Σ. Θ. Μεσολόγγιον. Σᾶς ἐνεγράψαμεν ἀπόδειξιν ἐν παρελθόντι φύλλῳ, Εὐχαριστοῦμεν.—Ε. Δ. Φ. Τριπολιν Βαρβαρίας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη Αὐγ. ἔτους. Εὐχαριστοῦμεν Ἀποστείλατε καὶ τρέχοντος.—Σ. Α. Μ. Μεσολόγγιον Δελτάριον ἐλήφθη, 10 φύλλα ἐστάλησαν καὶ ἐγράψαμεν. Ἔργα ἐλήφθησαν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κ. Α. Β. Θεσσαλονίκην. Συνδρομητὰς ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Σᾶς ἐγράψαμεν.—Ν. Ι. Κ. καὶ Γ. Π. Σ. Γενεύσῃ. Ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν. Ταχυδρομικῶς καθέκαστα.—Δ. Α. Δαρδανέλια. Ἐπιστολὴ μετὰ περιχομένων ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν.—Γ. Κ. Α. Ὀλιβίτισαν. Σᾶς ἀπηντήσαμεν ταχυδρομικῶς.—Α. Α. Ταϊράνιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Π. Σ. Βραίλα. Σᾶς ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν.—Σ. Μ. Μεσολόγγιον. Δελτάριον ἐλήφθη ἕτερα 10 ἐστάλησαν. Ἔχει καλῶς λογαριασμὸς κατὰ μῆνα. Εὐχαριστοῦμεν.—Η. Π. Καβάλλαν. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν.—Α. Ε. Ροδόλεβον. Τρεῖς συνδρομαὶ ἐλήφθησαν ἐκ Καβάλλας. Καθυστερεῖται ἐτι μία Εὐχαριστοῦμεν.—Α. Ε. Καβάλλαν. Ἀντεπευχόμεθα εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Ν. Κ. Ν. Φαρᾶ Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν καὶ εὐγνωμοῦμεν ἐπὶ εἰλικρινεῖσι συγχαρητηρίοις σας.—Π. Γ. Κ. Θουρίαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν κλπ. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν.—Α. Ν. Π. Ἀμφισσῶν. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς σας, ἐλήφθη. Ἐνεγράψατε. Εὐχαριστοῦμεν.—Ι. Σ. Θ. Ναύπαικτον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Δίδα Ε. Γ. Κ. Φάληρον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ κολακευτικὰς κρίσεις καὶ θερμὰς συμπαθείας πρὸς τὸ ἡμέτερον περιοδικόν. Ἀποστείλατε ἔργον σας.—Α. Ν. Β. Μερσίαν. Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν. Συνδρομητὰ ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν.—Χ. Σ. καὶ Η. Μ. Τερζέστην ἐνεγράψατε. Εὐχαριστοῦμεν.—Ν. Κ. Σέρρον. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Θ. Ο. Βραίλα. Ἐνηργήσατε ἐνεγράψατε.—Θ. Π. Κορσπολιν. Ἐνεγράψατε. Ἀναμένομεν.

LA FAMILLE

JOURNAL HEBDOMADAIRE ILLUSTRE

Avec une gravure coloriée chaque mois, par an 11 fr.
Sans la gravure, par an 9 fr.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Μετ' ἐγχρώμου εἰκόνοσ μηνιαίως ἑτησίως φρ. χρ. 11
Ἄνευ αὐτῆς, συνδρομὴ ἑτησίως φρ. χρ. 9

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΜΑ

Ἀγοράζονται εἰς καλλίστας τιμὰς παλαιὰ γραμματόσημα μεταχειρισμένα, ἐπιστολαὶ παλαιαὶ καὶ ἐπιστολικά δελτάρια τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ἐπικρατειῶν. Ἐπίσης ἀγοράζονται νομίσματα καὶ ἀρχαιοτήτες, παρὰ τοῦ κ.

A. WEISZ

Budapest (Hongrie) Vaezi-Körut 4

J. WILLHEIMER

A. SOPHIA

Bulgarie 1885—89	100 timbres (7 var.)	Fr. 2,00
» 1891—92	100 » (4 var.)	» 4,00
» 25 pièces de 25 st.	1885—89	» 1,00
» 25 » de 30 »	»	» 2,00
» 25 » de 50 »	»	» 4,00
» 1 » de 1 Lew,	1892	» 1,00

Provisoire 1892 15|30 neufs ou oblitérés :

1 piece fr.	0,60	10 p. fr.	4,50, 50 p.	» 34,00
fr. 18,	100 p. fr.			» 2,00
Timbres taxes,	la série,	5, 25, 50 st.		» 2,00
Roumanie :	100 timb. (10 variétés)			» 2,00
» 2 cartes-post. (dif.)				» 0,60
Japon 100 timb.	10 var. y comp. tél.			» 2,00
» 3 cartes-postales (diff.)				» 0,90
Indes Anglaises	100 timb. (5 var.)			» 2,00

J'accepte de bons timbres de tous pays en commission avec 33 % rabais.

Règlement après trois mois.

Références **M. S. Farehi**, employé au Ministère des affaires étrangères, et **M. Calaf**, employé à la Banque-Ottomane, à SOPHIA.

Toute demande doit être accompagné du montant.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ANEETH ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ